

Humoreska k Humoreskám

(Pred veľkým dňom)

Chystala som sa na svoj veľký deň. Krst mojej prvotiny-Humoresky alebo príbehy (ne)manželské ku káve či do kabelky. Celý týždeň som mala v robote turbulentný, a tak som deň pred krstom prišla domov skôr. Už po ceste som si predstavovala, ako si oddýchnem, hodím sa do vane, urobím si masku na tvár, v pokoji posedím s manželom, poradím sa s ním, čo si mám obliecť, čo povedať na úvod. Len čo som prekročila prah bytu, zacítila som negatívne vlnenie. Moje „bosoráctvo“ ma nesklamalo. Manžel vyzeral ako nasršený kohút, nervózne behal po byte a zjavne čakal, kedy urobím nejakú „chybu“, aby sa mohol do mňa zadrapiť. Avšak ja, poučená životom, vedomá si toho, že hádka sa nikdy nekončí tým, čím sa začala, dovolila som si takú „drzosť“- nezavdať príčinu. To ho ešte väčšmi rozčúľilo a spustil bez ladu a skladu in medias res: „Nevadí mi, že si blázon do svojej práce, nevadí mi studená večera, nevadí mi, že v nedeľu spíš do deviatej, ale prekáža mi, keď sa máš venovať mne, písáš sračky ku káve. A je mi jedno, či si ich dáš do kabelky.“ Na chvíľu, ale iba malinkú, som onemela. Zrejme som bola veľmi výrečne nemá, lebo dostal záchvat. Potom som sa začala tak smiať, že mi po líkach stekali slzy, a napadlo mi, že keď pánboh stvoril muža, precenil svoje schopnosti. Niet sa čomu čudovať. Ved' i On je on.

Humoreska k humoreske

(Varil manžel)

Námet na humoresku Varil manžel (zdevastovaná kuchyňa, predčasný obed, atď) mi dala kamarátka, ktorá mi tak plasticky a hodnoverne opísala, akým štýlom varí jej manžel, že príbeh bol raz - dva na svete. Hneď po poslednej „osudnej“ nedeli, už v utorok, som jej dala do rúk rukopis, aby ho dala manželovi prečítať. Nebolo to nič výnimočné, pretože ona a jej manžel boli vždy moji prví čitatelia. Poznáme sa veľmi dobre už dlhé roky, obaja majú úžasný zmysel pre humor a inšpirovali ma k niekoľkým príbehom. On sa vždy tešil na nový a bol veľmi pyšný, keď uhádol, kto alebo čo mi slúžilo ako predloha. Príbeh som jej odovzdala s komentárom: „Daj to Janovi, je to o ňom“. Ale ona- dlhoročným spolužitím vycibrená diplomatka - mu to jednoducho podstrčila ako vždy: „Tu máš, čítaj, Liškina ďalšia vec.“ Čo nasledovalo, nevymyslí ani najväčší humorista. Jano čítal raz, dva razy, tri razy, zakaždým sa smial srdečnejšie a hlasnejšie a ona napäto čakala, čo na to povie. Keď sa dochechtal, úplne vážne povedal: „Je to výborné a ešte k tomu poučné. Aspoň vidíš, akí sú iní muži blbí.“

Pilulka

Mojej kamarátke sa prihodí vždy niečo humorné a veselé. Ja ledva čakám, kedy mi to porozpráva, a ona, kedy to dám na papier. V robote nemáme veľa času na dlhé rozprávanie, a tak vždy čakáme na príležitosť, kde si to obe vychutnáme. Jeden pondelok mi hovorí: „Skapeš, čo sa mi stalo. Budú z toho tri príbehy. Porozprávam ti to budúci pondelok, keď pôjdeme do Viedne.“ Veľmi som sa bála, že to za týždeň zabudne a chcela som ju vylákať aspoň na bleskovú kávu. Nedala sa a uistila ma, že to je také zaujímavé a dlhé, že jedna káva toho nie je hodna. V aute jej mám povedať len pilulka, a hádam mi to po Viedeň vyrozpráva. Veľmi sme sa obe tešili, celý týždeň sme sa v robote zdravili „pi-lul-ka“. V osudný pondelok sme nasadli do auta a ja plná očakávania som povedala: „No tak! Pi-lul-ka.“ Ona sa na mňa udivene pozrela a hovorí: „Aká pilulka, čo za pilulka?“ Trvalo chvíľu, kým pochopila, o čom hovorím, a potom sa začala strašne smiať. „Všetko je mi jasné, no bohužiaľ, už nemám ani tucha, o čom to bolo.“ Veľmi sklamaná som netaktne poznamenala, že to už je tá skleróza. Asi o mesiac sa humorná príhoda stala mne. Opäť sme boli pred cestou a ja som jej povedala: „V aute nadhod' heslo pilulka, ja nezabudnem ako ty.“ Keď sme nasadli, zahlásila: „No tak!

Pi-lul-ka. “ S radosťou som vykričla: „Čože, ty si si spomenula po takom dlhom čase?“ Smola. Obidve „pi-lul-ky“ si zoberieme do hrobu.

Sladké tajomstvo

Odkedy som vydatá, teda už dvadsať rokov, som to ja, kto drží financie, rozpočtuje, rozhoduje o nákupoch, dovolenkách, jednoducho o všetkých dôležitých veciach v manželstve. Manžel veľmi rád toto bremeno ponechal na mňa, čo sa bude namáhať, a vôbec sa nezaujímal, akým spôsobom to robím. Podstatné bolo, že sme si žili dobre. Myslel, že veľmi dobre hospodárim, že som veľmi sporovlivá žena, ktorá si rozmyslí, čo kúpi a dokáže z mála robiť zázraky. Opak bol pravdou. Nakupovanie bola a je moja vášeň, a pretože som pri tejto činnosti strhnutá emóciami a nie rozumom, som typickou obeťou reklám a marketingových stratégií podvodníkov atď. V chladničke sa kopia najzdravšie, najekologickejšie a najdrahšie potraviny, v kredenci biohrnce a hrnčeky, zepterové panvice a panvičky a šatníky pukajú vo švíkoch. Keď sa manžel nad niektorými vecami pozastavil, vždy som mala naporúdzi vysvetlenie: „Vieš, aká to bola výhodná kúpa? O polovicu lacnejšie, dohodila mi to kamarátka.“ Kamarátok mám veľa, a tak mi „dohadzovali“ raz topánky z „módnej prehliadky“ za bagateľ, raz kabát, raz sukňu. Knihy mi zásadne „darovali“ kamarátky. Keď sa raz zhrozil nad sumou kabáta (podotýkam, uviedla som len polovičnú), ktorú zo mňa vytiahol, rozhodol vlastne naveky o mojom a svojom „finančnom“ osude. Povedala som si: Nikdy viac, sa môj milý, nedozvieš nič. Asi to isté si povedal aj on, pretože sa viac o svet financií nezaujímal a úplne stratil vzťah k peniazom a prehľad, čo čo stojí. Pokoj v rodine bol uchránený naddlho. Vždy bol nadšený, keď som niečo kúpila, a veľmi dlho a trepzlivo čakal pred obchodmi, kde som ja „múdro a výhodne“ nakupovala. Prešli roky, obaja sme boli spokojní, ja so svojím tajomstvom a on so mnou. V poslednom čase som však spozorovala, že pred obchodmi už nepostáva tak trepzlivo, dokonca niekedy frfle, čo tam toľko robím. Spýtala som sa celá prekvapená, či náhodou nie je chorý, veď voľakedy čakal dlhšie a rád. Jeho odpoveď bola pre mňa šokujúca, lebo on, chudák, mi prezradil svoje životné tajomstvo. Všetky tie roky, čo trepzlivo čakal pred obchodmi, trávil pozorovaním žien a áut, no v poslednom čase ho to už nebaví, radšej by sedel pred televízorom. Padli mi šupy z očí a už som mala na jazyku svoje tajomstvo nakupovania. Moje bohaté skúsenosti z taktizovania a vysokej školy diplomacie však zachránili naše manželstvo a ja umriem so svojím sladkým tajomstvom.

Kočík

Bola som v kúpeľoch a stretla tam priateľku, s ktorou sme sa už dlho nevideli. Už po krátkej chvíli sme našli spoločnú reč. Jej syn a moja dcéra čakali prvé dieťa. Vyliali sme si srdcia a poplakali nad skutočnosťou, ako si naše úžasné deti vzali nevhodných a nehodných partnerov. Jej syn si vzal čašníčku a moja dcéra umelca. Nedospeli sme ku konsenzu, čo je lepšie. Čo však bolo podstatne horšie? Skutočnosť, že pre obidve rodiny to bola katastrofa. Len neskonalá materinská láska a radosť z budúcich vnúčat zmiernovali naše roztrpčené duše. V každom obchode sme kupovali bábätkovské vecičky a dohodli sme sa, že pôjdeme do Poľska kúpiť kočíky. Po návrate domov sme sa tam teda autobusom vybrali. Noc bola príšerná. Dolámané, pokrčené a nevyspaté nás autobus ráno o piatej vyvrhol na poľskom trhovisku. Vidina krásneho a lacného kočíka nám pomohla preniesť sa cez dlhé hodiny čakania a nesmiernu únavu. Len čo otvorili prvý stánok, vrhli sme sa doň a kamarátka kúpila neveste - „tej perzóné“ - krásny obraz. Veľmi som sa čudovala, ale povedala, že si považuje za povinnosť priviesť ju aspoň troška k umeniu. Ja som dcére kúpila krásny vyšívavý obrus. Potom sme sa vrhli na kočíky. Výber trval donekonečna. Veď naše vnúčence musia mať všetko naj. Celé šťastné sme vydržali aj strastiplnú cestu späť a dohodli sme sa, že o dva týždne sa stretne a porozprávame si, aké boli deti spokojné s našimi nákupmi. Dopadli sme

rovnako. Moja dcéra povedala, že do takého kočíka by nedala ani najdúcha, a kamarátke nevesta hrozila vynadala, prečo sa pletie do vecí, ktorým nerozumie, a darovala kočík sestre, ktorá čakala piate dieťa. To by ešte bola kamarátka ako - tak zniesla, ale keď zistila, že umelecké dielo slúži ako podnos na hrnce, skoro sa zrútila a dopustila sa osudnej chyby. V zúfalstve to totiž povedala manželovi. Ten, na miesto aby ju poľutoval, spravil škandál, vraj prečo rozdáva obrazy cudzím osobám, mala ho odložiť, kým ten idiot (syn) nepríde k rozumu. Ja som pochodila s vyšívaným obrusom lepšie. Manžel ho vytiahol zo psej búdy a, nepoznajúc jeho pôvod, len sucho skonštatoval, že umelec má asi plnú riť peňazí. Z tohto babičkovského intermezza vyvodzujem hlbokú myšlienku: Aj priveľa lásky škodí.

Slovník

Prišiel k nám na návštevu manželov priateľ. Keďže je spriaznená duša, s pokojom Angličana som mu povedala: „Bavte sa ja mám prácu.“ Sadli si do kuchyne a živo sa zabávali. Ako dlho, neviem, pretože som sa nachádzala v pracovnom zápale. Potrebovala som po niečo vojsť do kuchyne a nechtiac som začula, ako sa priateľ so záujmom môjho muža pýta: „Na čom pracuje teraz tvoja žena?“ Nemám vo zvyku načúvať za dverami, ale tomuto som neodolala. Zamyslela som sa nad tým, či môj muž vôbec vie, na čom pracujem. V kuchyni bolo chvíľu ticho a potom povedal: „Neviem presne, na čom teraz pracuje, ale asi to bude opäť nejaký slovník, pretože behá z kúta do kúta ako myš, trieli z jednej izby do druhej, vyberá nejaké knihy, hrabe sa v nich, potom si sadne k počítaču, a keď ju oslovím, nereaguje. Ale keby len to. Nevarí, nežehlí, neperie. Všetko si musím urobiť sám. Akoby som bol starý mládenec. To všetko by sa dalo ešte zniesť, keby sa v takomto období nešplhali telefónne účty do astronomickej výšky.“ Vtom sa môj muž buchol po čele a víťazoslávne povedal: „Už to mám. Viem presne, na čom pracuje. Je to nemecko-slovenský hospodársky slovník. Nemecké výrazy musí konzultovať pravdepodobne s celým nemecky hovoriacim svetom a slovenské tuším i s ministrom hospodárstva.“ Priateľ múdro zahmkal: „Nuž dobre, ale aspoň zarobí. Taká práca je určite dobre honorovaná.“ Môj muž sa schuti zasmial: „Na poslednom slovníku zarobila podľa mojich prepočtov mínus 2 SK za stranu, pričom nerátam tony drahých kníh, ktoré vraj potrebuje ako soľ.“ Hlboko som sa zamyslela. Vedť ten človek hovorí pravdu. V tej chvíli som úplne vážne pomýšľala nielen na zmenu životného štýlu, ale dokonca i na zmenu osobnosti, keď mi vtom našťastie napadlo, že susedu odnaproti, podnikateľku, nazýva krkavčou matkou, susedu sprava, domácu, ktorá sa stará o dve deti, sliepkou a susedu zľava, sekretárku, hlúpou husou. A tak som sa rozhodla nič nemeniť a robiť slovníky až do smrti.

Ako nestratiť iskru

Som rodená optimistka. S každým problémom sa v konečnom dôsledku viem vyrovať. Považujem sa a považujú ma za úspešnú ženu s iskrou. O svojich súkromných problémoch nerozprávam, a tak si okolie myslí, že mi je sveta žiť. Vlastne aj áno. Vyrovnala som sa so skutočnosťou, že sme sa s manželom „rozzíli“ a žijeme vedľa seba v dvojsamote. Jemu patrí obývačka, mne spálňa. Stále mu ponúkam rozchod, ale on nechce ani počuť. Je mu dobre tak, ako je. A tak si každý deň, keď prichádzam domov, predstavujem, aké by bolo úžasné, keby mi pred dverami nezačalo zvierat srdce a mohla by som vojsť do obývačky s bielym kobercom, ktorý už hrá všetkými fľakmi, a sadnúť si do kresla a slobodne dýchať. Môže byť niečo krajšie! Jedného dňa sa mi sen splnil. Manžel sa odsťahoval. Srdce mi už nezviera, koberec žiari bielobou, stratil všetky fľaky a ja iskru.

Ako sa dá zachrániť manželstvo

Telefonovanie je moja vášeň. Manžel, ako skoro každý muž, nerád telefonuje a nevie pochopiť, o čom môžem s niekým toľko hovoriť a prečo mi toľkí ľudia telefonujú. Je z toho

nervóznym a podráždeným. Moje telefonovanie bolo v našom manželstve najväčším problémom. Vyvolalo totiž vždy reťazovú reakciu a hádky nemali konca-kraja. Chýlilo sa k rozvodu. A tu zrazu postavili pred vchodom do nášho domu telefónnu búdku. Kúpila som si telefónnu kartu a u nás začala byť pohoda. Manžel si ani nevšimol, že akosi často chodím von. Jedného dňa som sa pred búdkou zrazila so susedou z nášho vchodu. „Aj vy máte pokazený telefón?“ opýtali sme sa skoro naraz jedna druhej. Pri búdku sme sa stretávali dosť často a otázka sa opakovala. Po dlhšom čase sme zistili, že aj suseda z vedľajšieho vchodu chodí často telefonovať. Raz, keď sme tam obidve čakali, kým dohovoria suseda z nášho vchodu, som sa jej, aby reč nestála, opýtala: „Aj vy máte pokazený telefón?“ Suseda sa na mňa vyčítavo pozrela a stroho odvetila: „Nie, ja mám muža idiota.“

Ako sa (ne)kupuje

Bola som v kúpeľoch. Z dlhej chvíle som išla na akciu „Zdravo spať-zdravo žiť“. Celá prezentácia mala úžasnú dynamiku. Šarmantný muž presvedčivo rozprával o dôležitosti zdravého spánku, ktorý zaručia podložka, podhlavník a prikrývka z ovčieho rúna, pod ktorou je v lete príjemne chladno a v zime príjemne teplo. Žongloval pritom v jednej ruke s prepoteným podhlavníkom z peria a v druhej so snehobielym z ovčieho rúna. Bola som fascinovaná. Keď povedal cenu, rozlúčila som sa s predvádzaným zázrakom. Strelená závrtná suma platila ale iba v obchode, a toto bola akcia pre kúpeľných hostí. I tak sa mi to zdalo veľa a už som chcela odísť. Ale happyend nedal na seba dlho čakať a ja som sa dozvedela, že predvádzaný jedinečný výrobok sa dá získať v tento jeden jediný deň, výnimočne i na splátky. To rozhodlo. Celá pyšná som podpísala zmluvu a potom som splácala a splácala. Nadišiel deň, v ktorý mi mali malý objednaný zázrak doručiť domov. Veľmi som sa tešila, problém bol len v tom, ako ho predvediem pred manželom, ktorý neverí v zázraky a ešte k tomu každú korunu obráti v dlani tristokrát. Keď prišiel balík a manžel uvidel jeho obsah, spustila som chválospev na každú časť súpravy extra a priznala samozrejme len štvrtinu ceny. Počas môjho entree mnohovravne mlčal a jeho lakonický komentár znel len: „Taká hlúposť! To môžeš spáchať len ty. Snáď si nemyslíš, že tie handry sú samoregulátorom tepla!“ Nuž dobre, ty blbec, pomyslela som si, aj tak si nedám pokaziť radosť, a plná očakávania som sa večer vnorila do mäkučkej prikrývky. Po mesiaci „zdravého“ spánku som musela dať, bohužiaľ, manželovi za pravdu a jeho slová „taká hlúposť...“ mi zneli v ušiach každý večer. Potom sa mi dostal do rúk citát klasika: „Kto sa nedopustí žiadnej hlúposti, nie je až taký múdry, ako sa nazdáva.“ Opakujem si ho, vždy keď sa pod prikrývkou potím alebo trasím od zimy.

Zádušná omša

Bola som s priateľkou na poznávacom zájazde. Tvorili sme zaujímavú dvojicu. Duchom i telom. Ona seriózna, rozvážna, hlbavá, nesmelá, priateľstvá s mužmi i ženami nadväzovala pomerne ťažko. Ja pochabá, splašená, veselá, odvážna. Spriatelena okamžite s celým svetom. Ona gul'atučká, ja štíhla, ona krásna duchom, ja telom. Hneď na druhý deň sa konal zoznamovací večierok. Keď sme sa vyobliekali, kamarátka plná obdivu pozrela na mňa a povedala: „Páni, ty si teda kočka. Zase raz budeš mať úspech. Ani nevyjdeš z kola. Aké veľké bolo naše prekvapenie, keď ona išla z náručia do náručia a ja som celý večer predávala petržlen. Ani som si nevšimla, že s jedným mužom tancovala viackrát a do izby prišla až nad ráno. Z duše som jej to dopriala. Príchody nadránom sa opakovali a ona mi v deň odchodu prezradila, že sa šialene zamilovala a láska to je obojstranná, nekonečná, až kým ich smrť nerozdelí. Tešila som sa s ňou, ale zvedavosť mi nedala, keďže som vedela, o koho ide, a spýtala som sa, čo na ňom tak hrozne miluje. Oči jej zažiarili pri predstave, ktorú vyslovila. „Širokú robotnícku hrud“. Zažmurkala som. Priateľka je totiž intelektuálka. Ale láska je